

[Christmas Møller.]

Hr. N. P. Andreasen siger altsaa klart og tydeligt: den er vist ved at blive helt gal. Hvordan skal Lovforslag nu vedtages? Skal vi ikke mere have den glimrende Stilling, at vi paa den ene Side har Lovforslag og siger: Saadan ønsker vi dem, og paa den anden Side kan sige, naar Forslag er gennemført: Vi var nødt til at give de og de Indrømmelser!

Her vil jeg gerne sige til den højtærede Handelsminister: Frisk Mod i Livet, Antonius. Og saa vil jeg gerne sige til den højtærede Handelsminister — og det kan maaske være den rigtige Maade at sige det paa til ham —, at han bør smede, medens Jernet er varmt; fordi den højtærede Handelsminister og Regeringen med ham har stillet sig paa det Standpunkt ved Valg efter Valg, i Udvalg, under Forhandlinger, at de vilde have deres Forslag rent og ubeskaaret, maa Magten og Ansvaret ogsaa følges ad. Jeg tror, jeg kan have Lov til at sige til Handelsministeren, at han lige saa godt kan tage det subsidiære Ændringsforslag, hvis han overhovedet, hvad jeg ikke skal spaa om, gør sig Haab om at faa noget ud af det hele.

Rager: Jeg kan kun til at begynde med udtale Beklagelse over, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed nu, da denne Lov skal gennemføre en Ordning paa Valutatomraadet. En Ordning med Hensyn til vore Eksport- og Importforhold er nødvendig, og dette er i Virkeligheden alle de Partier, der var repræsenteret i Udvalget, enige om. Det er et livsvigtigt Spørgsmaal for vort Land, for dets Økonomi og dets Trivsel i det hele, at dette bliver ordnet helst paa en saadan Basis, at saa mange som muligt staaar bagved, og den mulige Glæde for en Opposition ved at staa udenfor og derved lettere kunne deltage i en løssluppen Kritik burde efter mit Skøn ikke virke tiltrækkende, da det afgørende er, at vi faar en Ordning, der saa stærkt, som det nu er muligt under den forhaandenværende Handelssituation paa det internationale Marked, betrygger vore økonomiske Forhold.

Dette er det første og afgørende, og i anden Række kommer derefter Spørgsmaalet om, hvorledes vi under denne os udefra paatvungne Situation ordner vore Erhvervsforhold inden for Rigets Grænser. Ordningen kan være ubehagelig for de erhvervsdrivende, der rammes. Vi maa sørge for, at den Maade, de bliver ramt paa, ikke alene af Hensyn til dem, men i det samlede Erhvervs Interesse bliver saa blid, saa lempelig som muligt. Men dette, at der kan øves Kritik imod, hvad der sker

den enkelte, kan ikke paa nogen Maade berettigede til at forkaste Hovedordningen.

Det havde derfor, forekommer det mig, været heldigere, om man fra Oppositionens Side var gaaet ind paa Forhandlingslinien, og hvis de to oppositionelle Partier, der var repræsenteret i Udvalget, nu vil pege paa, at de ogsaa har ønsket Forhandling, og at de har givet dette til Kende ved at stille Ændringsforslag, vil jeg sige, at som den politiske Situation ligger, maa det — saaledes som i øvrigt ogsaa Det konservative Partis Ordfører tidligere har givet Udtryk for — være en Forhandling paa det Grundlag, som Regeringen har lagt frem. Men det Ændringsforslag, som de to Partier i Oppositionen, der i øvrigt har stillet hver sit Ændringsforslag til Lovforslaget, er enedes om som det sidste Nødanker — Forslaget om at skære Rigsdagens Valutaudvalg bort —, vidner netop om, at man ikke har ønsket paa nogen Maade at medvirke til, at Loven føres ud i Livet paa en saa tilfredsstillende Maade som muligt.

Det forekommer mig, at den Stilling, Oppositionen der har indtaget, i meget ringe Grad er i Overensstemmelse med Grundtankerne for en Forfatning som den, vi har. Det maa dog være Tanken med et Forholdstalsvalgssystem, at Mindretallene skal arbejde med, og nu siger man her: Ja, arbejde med paa det almindelige Lovgivningsarbejde i Rigsdagen, men ikke arbejde med i Udvalg af en Art som dette, der ikke alene er lovgivningsmæssigt, men ogsaa rører ved Administrationen! Jeg vil dertil sige, at denne Lov jo giver og efter hele Sagens Natur maa give Handelsministeren en væsentlig større Bemyndigelse, end vi almindeligt giver Ministre og administrative Organer gennem Love, og derfor er det naturligt, at de Partier i Rigsdagen, der hører til de ellers medarbejdende, faar Lejlighed til sagligt at følge Administrationen og være med til paa første Haand at blive gjort bekendt med de Forhold, som kan komme frem under Udviklingen, medens denne Lov virker.

Og er mine Ord ikke tilfredsstillende Argumenter herfor — skulde jeg ikke have formaaet rigtigt at begrunde Opretholdelsen af Rigsdagens Valutaudvalg, saa henviser jeg de ærede Ordførere for Oppositionen til at søge tilbage til Rigsdagstidenderne fra 1931, 1932 og 1933, hvor Oppositionen gik ind for og krævede en Ret til gennem Rigsdagens Valutaudvalg at være medbestemmende.

Jeg tror, det er forkert af Oppositionen at stille sig paa det Standpunkt, den ind-